

1

глава

Сълзица

Ирен въздъхна и намести с магическата си пръчка палачинката, наполовина излязла от тигана.

– Почти успя, мамо – провикна се Сълзица от масата в очакване на закуската.

– Сълзице! – обърна се Ирен към дъщеря си. Малкото седемгодишно момиченце с руса коса и морско сини очички спря да се смее. То прекрасно знаеше кога майка му е много сърдита, за да спре да я дразни.

С ръце на хълбоците и мълнии в погледа Ирен гледаше как палачинката се надигна от тигана и се премести на купчината с палачинки. Рязко се въртна към детето на масата.

– Добре де, мамо, повече няма да ти се меся – обеща Сълзица и вдигна ръчички. – А сега слагай следващата.

Ирен се обърна, хвана здраво тигана за дръжката и сипа пълен черпак от тестото за палачинки. Разнесе сместа равномерно и когато бе

изпечена, я метна нагоре. Ирен се гордееше с умението си да мята палачинките, но сега беше ядосана и не успяваше. Отново видя как палачинката увисна за миг във въздуха и по диагонал кльопна в тигана.

- Сълзице! - изкрещя тя и стисна магическата си пръчка. Явно не смяташе да я ползва по предназначение, а като най-обикновено парче дърво.

Но момиченцето беше бързо. Усетило опасността, то пъргаво се изхлузи от стола, пропълзя под масата и изтича на стълбището. Майка ѝ, не очаквайки такава маневра, се стъписа за момент и това спаси Сълзица от гнева ѝ.

- И повече да не си посмяла да правиш това - затича се Ирен след нея и се облегна на касата на вратата. Постоя малко така и неочаквано се разсмя.

- Какво става, мила? Защо Сълзица тича, сякаш я гони върколак? - зададе се по стълбите Лъди Златиброд, бащата на Сълзица и професор по приложна магия в Серпския университет.

- Дъщеря ти отново ми прави номера. Трябва да си поговориш с нея наистина сериозно - обидено отвърна Ирен и рязко се обър-

на. Хукна към печката, но палачинката беше безвъзвратно изгоряла.

– Но, мила, защо не положиш малко усилия и да овладееш магическата си пръчка. Просто имай малко вяра в себе си – каза Лъди. Прегърна я и я целуна нежно по бузата.

– Не мога, Лъди. Просто не мога. Вие всички сте израснали с вяра в магията, но аз не съм. В мен винаги има едно ей такова мъничко зрънце съмнение и ...

– То съсипва всичко. Мила! Това няма никакво значение за мен и ти го знаеш. Обичам те такава, каквата си.

Ирен се гушна в него и зарони сълзи на гърдите му.

– Ще опитам, мили – каза тя през сълзи, – едва ли е толкова трудно. Просто трябва да вярвам повече. Само не знам откъде все се появява в последния момент това съмнение. Ти можеш, Сълзица може, Янко също го може, само аз съм като някаква ... някаква ...

– Хайде, успокой се, защото думите също имат голяма сила. Не се наричай с нещо, което не заслужаваш.

– Но първо ще накажа малката пакостница. Да не си мисли, че ще ѝ се размине и дори ти няма да я отървеш. Да си мисля аз, че ловко умея да подхвърлям палачинки, а тя да ги насочва. Чудя се аз защо винаги се върти край мен, а тя каква била работата.

– Това ли било! – засмя се Лъди. – Тя не е виновна. Ти така се разстройваш, когато нещо не ти се получава, че дори и аз ... – той млъкна и погледна жена си. – Омагьосах тигана, така че да се получава, но ти понякога вземаш другия или се напругаш твърде силно и пречиш на магията, а после изпадаш в истерия – довърши той под строгия поглед на Ирен.

– Но това не е честно – отблъсна го тя, а после го придърпа към себе си. – Но също така е много мило – целуна го тя. – Но! Но трябва да го отмагьосаш, ясно! – строго добави тя. Намаза отново тигана с масло и сипа тесто, а Лъди седна на масата. Ирен изгледа кръвнишки палачинката и я подхвърли.

– А дали не може ... – каза след малко тя, – да го омагьосаш така, че те сами да подскачат, когато са готови.

Лъди вдигна глава от вестника и се усмихна.

– Мила, нека да има някакво предизвикателство и за теб.

Ирен изпуфтя и метна следващата палачинка почти до тавана. Тя направи няколко салта и под невероятен ъгъл уцели тигана.

Кухнята се намираше на нещо като полу-етаж и преди да стане кухня с трапезария беше всекидневна. Истинската кухня беше в сутерена, но след дълъг спор с Филип, икономата на Златиброд, тя отстоя правото си сама да готви на семейството си и да не се завира под земята.

Още повече, че от прозореца имаше красив изглед към градината и широка тераса.

Сълзица прелетя край баща си като фурия и без малко да го спъне. На горния етаж, където бяха спалните, се затича с все сили по коридора, покрит с дебел килим. Минавайки край стаята на Янко, Сълзица забеляза, че вратата е открената и смело провря главата си през процепа, без да почука.

– Ехо – извика тя радостно.

В стаята бяха брат ѝ и неговите приятели Змей, Огънчо и Вятърка. Те бяха нощували у тях, защото се готвеха за изпити.

– Сълзице! – изкрещя Янко – русо, високо момче с пъстри зелени очи.

– Вратата беше отворена – дяволито обяви Сълзица и се провря цялата вътре.

Веднага тръгна към Вятърка, красиво момиче с почти бели коси и много светла кожа. Само очите ѝ искряха в небесно синьо.

– Голяма си досада – промърмори Янко. Той единствен стоеше прав до бюрото си, долепено до прозореца. Змей седеше на перваза до него, а Огънчо в креслото отдясно.

– Остави я, Янко, защо все ѝ крещиш! Станал си такова мрънкало. – защити я Вятърка, седнала на леглото.

– Защото нямаш сестра – троснато отвърна той.

– Но тя ми е сестричка, нали, Сълзице – гушна я Вятърка и двете се сборичкаха.

Змей се усмихна, а Огънчо разсеяно вдигна глава от книгата, в която се беше зачел.

Буйната му рижа коса на масури приличаше на пламък, лумнал на главата му.

– Сълзице, върви си в стаята. Ние обсъждаме нещо важно – каза Янко.

– Че като е важно, да не би да е тайна. Аз мога да пазя тайни – отговори тя.

– Ти и тайни. Знаем я тая работа – отвърна брат ѝ. – Достатъчно е мама да те изгледа строго, а татко да те покотка и край с тайната. Освен това не спираш да дрънкаш постоянно. Ти си едно голямо дрънкало.

– Не е вярно! Не съм! Последния път стана без да искам, защото Чироз е виновен.

– Все някой друг ти е виновен за всичко. Няма значение, малка си още и затова си върви в стаята. Нашите проблеми не те касаят.

– Янко, защо я гониш? Остави я на мира – намеси се Вятърка. – В крайна сметка не обсъждаме някаква велика тайна, а само къде ще ни пратят да учим след училище.

– Не ме интересува – тръгна към тях Янко, готов със сила да изпроводи Сълзица. – Не искам тази порта в стаята си. Миналия път ме наказаха заради нейната голяма уста и още съм ѝ сърдит.

– Но аз ти се извиних, Янко. Беше без да искам. Мама ме попита къде си, а аз те видях как се промъкваш през градината и бях чула от Чироз, че ще ходите на езерото и исках също да дойда.

– Ето, Вятърке, видя ли – тържествуващо разпери ръце Янко. – Била чула, видяла и само дето не хукна след мен, защото тогава неприятностите щяха да бъдат още повече.